

Un pas per davant

L'arribada de les vacances d'estiu és una època que convida a fer balanç -especialment per a aquells que vivim els anys repartits en cursos escolars o per a aquells que els viuen com a períodes parlamentaris. El balanç de com ens ha anat personalment per feina, família, amistats o salut, o el balanç, per a aquells que estem més preocupats per la política i les llibertats, de com ha anat tot plegat des d'un punt de vista polític. I, en aquest aspecte, ara que ha fet un any de la gran manifestació del 10 de juliol, he de dir que ha estat un any on els ciutadans col·lectivament han crescut i s'han fet sentir de moltes formes diferents a part de manifestar-se. Hem demostrat que, de forma pacífica, valenta i organitzada, es poden canviar les coses.

El procés de les consultes per la independència ha tingut un fort impacte cívic i ha estat un èxit a Barcelona i també el debat per la regeneració democràtica ha arribat al carrer, especialment entre els joves.

Han estat a l'alçada, però, els polítics catalans a totes aquestes manifestacions ciutadanes? Jo crec que no. Continuen un pas per darrera nostre i comportant-se de forma covarda. Volen que siguin els ciutadans a Catalunya els que, de forma individual, per exemple amb l'objecció fiscal, s'enfrontin al poder de l'Estat en comptes de plantejar un veritable conflicte institucional en defensa dels drets nacionals i del benestar de tots plegats. Ja és hora que ells facin el pas.

De moment, però, tots els passos que han fet són endarrera, com els crancs i no han aguantat les envestides de l'Estat espanyol: atacs a l'ús de la llengua catalana i qüestionament del nostre model educatiu, privatització dels aeroports catalans, incompliment dels compromisos de finançament...

Rut Carandell

Vicepresidenta de Reagrupament

Play it again, Artur

El president de la Generalitat vol tornar a començar amb l'eterna cançó de l'enfadós de regenerar Espanya

L'actual president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, ha aconseguit allò tan provincià i, alhora, tan preuat a les nostres contrades, que és fer una entrevista al "The Wall Street Journal". Allò que fóra desitjable, que Catalunya tingués una presència habitual i en positiu a la premsa internacional, ho substituïm per una almoïna, en forma d'entrevista molt de tant en tant.

Tanmateix, em vull fixar en l'aspecte més degradant, des del meu punt de vista, per al nostre país que és, una vegada més, el full de ruta que se'ns albira en mans d'aquest nou president, que ens anuncia una transició nacional cap al "dret a decidir" i tanmateix vol "decidir" a Espanya.

Fent una mica de memòria, vull recordar l'actuació de l'antic president Jordi Pujol, en el gairebé quart de segle que va regir el govern de la Generalitat: les seves relacions internacionals, que no les de Catalunya, inexistents de totes totes, sempre varen pivotar sobre la premissa que ell era un polític espanyol, d'una perifèria un pèl díscola, i que la seva màxima responsabilitat era donar estabilitat i eficiència al govern espanyol de torn. Això li va donar un bon rendiment personal i fou reconegut com un dels polítics espanyols més fiables per a determinades elits polítiques, sobretot europees. No cal esmentar el seu

premi com a espanyol de l'any per part d'un diari més que conservador espanyol.

En el darrers temps, el mateix Jordi Pujol ha fet avinent que els seus esforços i, més important encara, els seus objectius vers un encaix català a Espanya no han reeixit, i que ens trobem en un carreró sense sortida. Seguint les seves pròpies reflexions, no hi ha resposta a la situació d'atzucac que viu Catalunya. Fins i tot, després de tota la vida renegant de l'independentisme, ara almenys pot entendre'l.

Arribats, doncs, a aquest punt, què ens proposa Artur Mas? Doncs ni més ni menys que liderar la sortida de la crisi d'Espanya!

Després d'escarnis, incompliments, humiliacions, espolis de tota mena, el president de la Generalitat vol tornar a començar aquesta eterna cançó de l'enfadós de regenerar Espanya, de millorar la seva economia i un llarg reguitzell de llocs comuns que mai, mai, han portat res de bo per a Catalunya.

Una reflexió final i d'extraordinària importància: ara per ara, i fins que no es demostrï el contrari, aquesta és la voluntat de la immensa majoria de la ciutadania de Catalunya.

Torna-la a tocar, Artur.

Joan Carretero

President de Reagrupament

L'assemblea escull la nova Junta Directiva Nacional

L'assemblea nacional de Reagrupament, celebrada a Vic el dia 9 de juliol, tria els membres de la Junta Directiva Nacional, mitjançant llistes obertes.

La nova Junta Directiva Nacional està formada per 18 membres escollits en assemblea nacional, celebrada a Vic el dia 9 de juliol, mitjançant llistes obertes, i 8 coordinadors regionals escollits a les seves respectives assemblees.

Els components de la Junta que va escollir l'assemblea són: Joan Carretero (President), Rut Carandell (Vicepresidenta), Ignasi Planas (Secretari), Jaume Fernández, Roger Granados, Àngel Font (Tresorer), David Vinyals, Narcís Ribes, Imma Bellafont, Ferran Pujol, Montserrat Tudela, Esther Ponsa, M. Teresa Casals, Josep Sort, Jordi Gomis, M. Teresa Pelegrí, Joaquim Cabanas i Xavier Serraïma.

Els representants territorials escollits eren:

- Barcelona Ciutat: Marc Viñolas
- Comarques de Girona: Carles Bonaventura

- Comarques de Lleida: Francesc Morrerres
- Camp de Tarragona: Gerard Sellés
- Alt Pirineus i Aran: Pere Real
- Catalunya central: Ramon Payàs
- Comarques de Barcelona: Joan Vila
- Penedès: Ricard Cabré

Joan Carretero va ser reelegit President de Reagrupament en el decurs de la primera reunió de la Junta Nacional, que es va celebrar en l'assemblea de Vic, en presència de tots els associats assistents.

Posteriorment, en la primera reunió de treball de la Junta es va procedir a la distribució de les àrees de treball de cadascun dels membres:

- President: Joan Carretero
- Vicepresidenta: Rut Carandell
- Portaveu: Ignasi Planas
- Organització i coordinació territori: Roger Granados

- Finances: Àngel Font
- Sectorials: Marc Viñolas
- Municipalisme: Narcís Ribes.
- Col·laboradors: Jaume Ponsarnau (Tàrrrega) i Carme Boixader (Capolat)
- Formació: Rut Carandell
- Llengua i educació: M. Teresa Casals
- Cultura: Montserrat Tudela
- Economia: Ferran Pujol
- Expansió Territorial: Esther Ponsa
- Internacional: Josep Sort
- Comunicació: Xavier Serraïma, que comptarà amb la col·laboració d'un equip de suport d'associats: Xavier Borràs (premsa), Eva Soler i també de David Vinyals.
- Ideologia i acció política: Maria Teresa Pelegrí i Joaquim Cabanas
- Marxandatge: Imma Bellafont
- Logística: Ricard Cabré
- Atenció a l'associat: David Vinyals.

Portar l'independentisme als ajuntaments

El primer que demanen els ciutadans a les formacions polítiques que es presenten a unes municipals és que demostrin que tenen capacitat per gestionar de manera eficient el consistori. Per tant, aquesta és la primera obligació de les candidatures independentistes: tenir respostes a les problemàtiques dels veïns. Un cop dit això, però, els independentistes hem de tenir clar que a un ajuntament no s'hi va només a fer gestió; això ja ho fa el PP o el PSC; nosaltres, els que som aquí perquè volem l'estat propi, juguem una altra partida. Dir una altra cosa i no entendre que, en un país en procés d'alliberament nacional com és el nostre, els ajuntaments són una peça bàsica d'aquest procés, seria dir el mateix que aquells per als quals el país ja en té prou amb l'autogovern que ara té i, per tant, afirmar que als ajuntaments només s'hi ha d'anar a parlar del clavegueram, dels pàrquings o de la recollida d'escombraries. En canvi, en campanyes per la defensa de les llibertats nacionals del nostre poble que s'han organitzat al nostre país els últims anys, les mateixes consultes locals, per exemple, ha estat molt important el suport dels ajuntaments, i això ha de continuar sent així i, en conseqüència, és bàsic que hi hagi independentistes als ajuntaments,

per Carles Bonaventura

Regidor de Reagrupament al grup de la CUP a l'Ajuntament de Girona

com també n'hi ha d'haver al Parlament i a totes les institucions del nostre país perquè només amb el creixement de l'independentisme al carrer no n'hi ha prou. Reagrupament va fer un esforç el passat 22 de maig perquè les forces independentistes

s'entenguessin i fossin una alternativa als partits defensors del sistema en molts municipis. Els associats a Reagrupament vam tenir total llibertat a cada municipi per pactar amb qui vam creure convenient en funció de les dinàmiques locals i sempre des de la defensa dels nostres tres eixos fonamentals: la independència, la regeneració política i el treball. A Barcelona, amb Esquerra i Democràcia Catalana; a Girona, amb la CUP, a Olot, amb CiU; en altres municipis, amb llistes independents, etc. I els resultats van ser bons, perquè Reagrupament va obtenir el 22-M una cinquantena de regidors arreu del territori. Ara ens toca treballar per la independència des dels ajuntaments, i ho farem. Pensem que la creació, per exemple, d'una Assemblea de Batlles i Regidors Independentistes dels Països Catalans pot ser una peça clau en la nostra lluita per la independència, per la llibertat i per l'estat propi. I en aquest sentit, estem convençuts que la proposta de l'alcalde de Vic feta pública en la nostra IV Assemblea Nacional, de crear una Associació de Municipis per la Independència va en aquesta mateixa direcció. I Reagrupament hi serà, en podeu estar convençuts.

Independentisme al món

Escòcia (2ª part)

El desacomplexament de l'actual Primer Ministre escocès, Alex Salmond sembla que fins i tot fa trontollar la més que reconeguda flegma britànica.

A hores d'ara, tota la comunitat internacional sap que Escòcia organitzarà un referèndum per la independència. I tota la comunitat internacional ho sap, inclòs el futur dirigent de la Xina, perquè hi ha un govern, i sobretot hi ha un Primer Ministre, que, a diferència d'altres Presidents, diguem-ne, més meridionals, no amaga l'ou, no vota en la intimitat pel futur del seu país, i diu les coses clares, a la cara de qui s'escaigui, sigui una reina, o un multimilionari global. Tant és el desacomplexament de l'actual Primer Ministre escocès, Alex Salmond, que sembla que fins i tot la més que reconeguda flegma britànica comença a trontollar. Dos exemples: l'excav de l'Estat Major de l'exèrcit, ja retirat, Lord Danatt, es va despenjar poc després de la victòria independentista escocesa, el mes de maig, amb unes declaracions que provocaren una polèmica notable. Danatt gosà suggerir al Primer Ministre del Regne Unit, David Cameron, que

organitzés un referèndum sobre la independència d'Escòcia el proper any, 2012, de manera que s'avancés al previst per Salmond, aproximadament cap al 2014. Una intromissió inaudita per part d'un militar en la vida política britànica,

que, val a dir-ho, el situa, en paraules del The New York Times, en referència subliminal, al general José Mena, en la dimensió troglodyte. Recordo que Mena va intervenir durant el debat estatutari, en la línia habitual, contra Catalunya. L'altre exemple és més recent. Ara fa uns dies, el Secretari pels Afers Escocesos del govern del Regne Unit, Michael Moore, Liberal-demòcrata, per cert, ha declarat que el referèndum escocès només tindrà valor consultiu i que, en tot cas, si guanya l'opció independentista, és partidari de celebrar un altre referèndum a tot el Regne, per tal de saber si el país hi està d'acord en la separació. Unes declaracions que, naturalment, han estat del tot rebutjades pel propi Salmond. Dos exemples, però, que assenyalen que la preocupació de Westminster va en augment. Caldrà estar-hi amatents.

Josep Sort

La necessitat de saber qui som

La nissaga catalana del món clàssic.
A cura de Montserrat Tudela i Pere Izquierdo. Barcelona: Auriga, 2011

El llibre que recomanem presenta nombrosos encerts, començant per l'oportunitat i la necessitat mateixa de l'edició. Els curadors de l'obra, Montserrat Tudela i Pere Izquierdo, n'encapçalen la introducció amb l'admonició clàssica "coneix-te a tu mateix". Certament, aquesta obra contribueix decisivament a aquest autoconeixement a partir de 165 biografies breus –ells les anomenem "semblances"– de personatges de la nostra cultura que han tingut relació, s'han nodrit i han treballat amb el llegat clàssic, grec i llatí, essencialment.

La xifra d'autors posa de manifest l'ambició dels curadors i la converteix en una obra excepcional, més que enciclopèdica perquè cada autor de cada semblança manté la seva pròpia veu. Pel que fa a la tria, no estem en condicions de valorar si presenta llacunes, com pot passar en aquest tipus de reculls, sobretot perquè ens dol haver de reconèixer que desconexim una bona part dels autors que s'han inclòs en el volum. Constatem que hi ha 105 pàgines dedicades als nascuts entre el 950 i el 1800, 201 pàgines als nascuts entre 1800 i 1900, i 240 pàgines als nascuts a partir del 1900. Resulta evident tant la inevitable desproporció cap al món contemporani més proper a nosaltres com la seva heterogeneïtat, que, al nostre entendre,

és una virtut i no pas un defecte.

Alguns dels autors biografiats són figures que pertanyen a l'elit intel·lectual europea del moment, com ara, Sunifred Llobet, Oliba, Llull, Arnau de Vilanova, Eiximenis, Sibuda o Vives. D'altres han estat savis eminents, especialistes o erudits, però també hi ha destacats artistes de la paraula plenament vigents, com Verdaguier, Maragall, Riba, Espriu, Anglada o Maria Mercè Marçal. Hi ha algunes semblances molt breus, que ofereixen una informació succinta, i n'hi ha d'altres que constitueixen petits assaigs, com per exemple, la que Xavier Hernández dedica a Puig i Cadafalch. Algunes fan aportacions suggestives que insinuen nous camins d'interpretació, com la que Carles Miralles dedica a Espriu, un poeta amb atribut de nacional però encara massa mal llegit; o la que el mateix autor dedica a Maragall, el

qual defineix amb lucidesa com "un burgès de Barcelona, fervent catòlic i conservador...", però alhora "inquiet i inconformista" que "va tenir sempre capacitat d'indignació", cosa ben viva aquests dies.

Llegint les diverses semblances, reapareixen i desapareixen autors i temes. Potser l'únic que podríem retreure als responsables de l'obra és que un lector del segle XXI, acostumat a l'espigolament del món d'Internet, agrairia uns índexs dels autors clàssics i de les altres referències que s'esmenten en les diverses semblances. D'aquesta manera, hom podria resseguir amb més facilitat, per exemple, quins autors i en quines èpoques s'ha parat més atenció als grecs o als llatins, qui s'ha apassionat amb l'Odissea i qui amb les Metamorfosis, quan ha estat més forta la influència de Plató o la d'Aristòtil, qui ha begut dels sofistes grecs i qui ho ha fet de Quintilià, o de tots plegats alhora. Esperem que ho facin a la 2a edició.

La portada del llibre s'il·lustra amb la imatge del mar, el nostre mar, un mar blau que ocupa tota la pàgina i que ens recorda que tant grecs com romans (com abans els fenicis) van venir per mar, un mar que ha estat una via de comunicació i no pas un obstacle. Un mar que trobà una riba, una terra, on fer arrelar una cultura i una llengua. Salvador Giner, autor del pròleg del llibre, el comença afirmant que "Europa ho deu tot al món clàssic". És cert, però encara és més cert que la nostra cultura, la cultura catalana, és feta amb els maons que la civilització clàssica va deixar a la nostra terra i que alguns, amb l'ajut d'aquest llibre, volem continuar projectant amb veu pròpia cap al futur.

La Veu, a tot arreu

Després de cinc números d'edició mensual com a butlletí de Reagrupament-Barcelonès, *La Veu*, des d'aquest número 6, esdevé el butlletí nacional de Reagrupament Independentista, amb la voluntat de reforçar l'expansió de l'objectiu de l'associació: l'assoliment de la Independència de Catalunya

Equip de *La Veu*: Lluís Boet (disseny), Joan Prats (assessorament lingüístic), Montserrat Tudela (coordinació editorial)

Humor

Lluís Boet

